

Težko svagdje svome brez svojega!

Nije ti samo ono brat, što ti ga je rodila majka, nego tkogod ti je dobro rad!

Gledaj s kim ćeš u sprež!

Kad se bratska srдца slože,
I olovo (svinec) plavat može;

A nesloga kad zavlada,
Isto perje na dno pada! —

Gdje pamet vlada, ondje se ne strada!

Gdje su same strasti, ništ' nemože cvasti!

Tko nas razdružuje, podsieca nam žile!

Bog pomože oraču, a ne spavaču!

Pogum.

Nevarno je,
Če se približa kuga nam,
Uname se ko ognja plam; —
Nevarno, kadar vojska vstane,
Vojakom seče hude rane.

Nevarno je,
Na mah če burja se napne,
Spod neba strašen ogenj žgè —
Tu trese gospodar se barke,
Tam žene veter plamne žarke.

Nevarno je,
Če glas „svoboda!“ sproži se!
Zatvora ljudstvu se odpre,
Skoz njo da razuzdanost šine —
Prej plamna moč, ko taka, mine.

Nevarno je!
Pa vem nevarnost večo še,
Če u skušnjavi človek je:
Mu zmagati je nemogoče
Si misli, raj' v nevarnost hoče.

Nesrečnik je —
Ne truplo samo si razdrè,
Kaj več — on dušo si zatrè; —
Ne misli pa, da druge zmage,
Ko trdne volje, manj so drage.

F. J.

Kratkočasnica.

Medved in tat.

Nekega Italijana po Ogerskem z medvedom in opico (merkenco) potujočega mrak vjame, ko je s svojo družino ravno do nekega mlina prišel. Italijan prosi mlinarja, da bi ga on z njegovo družino čez noč v hišo vzel. Mlinar na to reče: „Tebe in opico bi mogel prenočiti, ali kam z medvedom?“ Italijan zapazivši svinjak blizo mlina, reče: Medveda bomo v svinjak zaprli, ako je prazen.“

Mlinar: „Ni prazen, pa prav imaš, zjutraj hočem svojo debelo svinjo zaklati, in za nočjo jo hočeva v kuhinjo spraviti, medveda pa v svinjak djati.“

Kakor rečeno tako storjeno.

O polnoči začujeta mlinar in Italijan nek strašen jok in stok in klicanje na pomoč. Obadva vstaneta in ideta gledat, kaj da je? Spet zaslišita glas — iz svinjaka: pomagaj, kdor je živ! o pomagaj, kdor je živ! o pomagaj, kdor more pomagati! za Božjo voljo!“

Mlinar povzdigne glas: „Kdo je? kaj je?“

Glas iz svinjaka: „Dragi moj kume! jaz sem! jaz tvoj kum (botr) in sosed J.; vse ti hočem povedati, samo da mi pomagaš; za Božjo voljo! Glej, kume, jaz sem mislil nočjo tebi tvojo debelo svinjo ukrasti, pa vlazim v svinjak — za Božjo voljo! zgrabim svinjo za nogo, pa ona se v hipu v živega hudiča spreobrne; me zgrabi, se na me

vsede, me gnjete in tlači, — ima dolge kremplje, me grizo in češe (zaušnice daje) in kamor me prime, mi kos mesa odtrga; za Božjo voljo! pomagaj mi brate! reši me živega hudiča! nikadar več nečem krasti.“

Na to se Italijan oglasi, medvedu zapové, da naj človeka izpusti, in iz svinjaka pride. Tat pa je bil vesel, da je živ iz svinjaka prišel, akoravno je močno razpraskan in razmesarjen bil.

— V neki ulici se srečata dva znana žganjčarja, Anton in Blaže. Po navadnem pozdravljanji pravi Anton Blažetu: Blaže! kaj bi bilo, ako bi šla vsak en frakeljček slivovice pit; v „zlata luknji“ so predvčeranjem kaj dobro kapljico nastavili. — Ljubi Anton, mu odgovori Blaže, hodi ga le sam pit, jez ne grem s teboj. Čudeč se čez tak odgovor, reče Anton: kam pa čem to zapisati, da se ti danes žganjča braniš? — Blaže mu odgovori: Prijatelj, jez ne pijem žganja več, in to iz treh vzrokov: Je danes ravno leto in dan, kar so mi moja mati umrli, in sem oblubo storil, da ne bom več žganja pil, — drugo je to, da sem se zapisal v bratovšino, ki se nikdar ne dotakne žganja, in tretje je to, da sem ga — ravno pred pol ure že dva frakeljna spraznil.

Povabilo.

Vstreči mnogim željam Celjanov in daljne okolice položili so zdolej podpisani prošnjo pri c. kr. namestništvu v Gradcu, ter ji pravila predložili, po katerih bi smeli osnovati v Celji narodno čitavnico slovensko.

Slavno c. kr. namestništvo poterdilo je z odpisom dne 20. p. m. pravila ter dovolilo osnovo „narodne čitavnice“.

Pravila čitavnice priložene so današnjim „Novicam“.

S tem povabilom naznanujemo podpisani, ki smo tudi podpisali prošnjo za dovoljenje čitavnice, da nam bo prepustil konec prihodnjega mesca gospod Balant v Celji (zum Mohren) 2 prostorne sobi, in da mislimo slovesno odpreti čitavnico na svečnico, to je 2. dne prihodnjega mesca, kar pa se bode po „Novicah“ pozneje še naznanilo.

Povabujemo tedaj vse prijatle mile naše slovenščine in naroda našega, da se obilno zapišejo v to občekoristno narodno društvo.

Oglasiti se pa in plačati zamore za sedaj vsakdo osebno ali pismeno pri g. Francu Kapus-u, tergovcu v Celji.

Veliko laglje in hitreje pa bi se naberali družtveniki, ako bi vzel v roke to reč v vsaki okolici kak domoljub, ki mu je mar za uspeh čitavnice, kar se priporoča sosebno prečastiti duhovščini naši.

V Celji na sv. Štefana dan leta 1861.

Dr. Štefan Kočever.

Franc Kapus.

Ivan Žuža.

Andrej Pirnat.

Dopisi.

Iz Zagreba. Sl. saborska pisarna izdala je poziv na podpis in predplačo na „Spise i dnevnik“ sabora hrvatskega letošnjega, ki bojo obsegali vse, kar je bilo predmet onega sabora od konca do kraja, pa tudi vse, kar so dovršili saborski odbori in pododbori in pojedini saborski članovi, pa se saboru zavoljo njegovega razpuščenja predložiti ni moglo. Saborski spisi, ki bojo najkasneje do konca januarja na svitlo prišli, bojo obsegali 4 zvezke, vsaki okoli 20 pól. Cena jim je 6 gold., plačevalo se bo po sprejeti knjigi za vsaki zvezek 1 gold. 50 kr. nov. dn. Saborski dnevnik bode obsegal kakih 100 pól. Na prvi razdelek tega dela je predplača odložena na 6 gold. 50 kr., na drugi razdelek pa podpisek (subskripcija) s 3 gold. 50 kr. Dela takošne važnosti z mnogo besedami priporočati ni treba — pravi poziv — naša povestnica malo ima saborov tolike važnosti kakor je bil 12. nov. 1861 razpuščen zbor. — Naj tedaj

tudi „Novice“ naznanijo svojim bravcom Slovincem to zanimivo delo, da si ga izvolijo naročiti, ker po razglašenem pozivu tudi vredništvo „Novic“ prejema naročila. *)

Iz doljnega Štajarja 25. dec. L. — Mnogokrat me pot peljá v terg P — Čet. Nekega dne srečam na cesti fantiče, ki ravno grejo v šolo, pa me pozdravljajo s prečudnimi besedami: „Klopt saj Jasus Krijstus“. Viditi deca, ki grejo v slovensko učilnico, pa človeka pozdravljajo tako čudno, vprašam jedno dete: „čuješ dete, kdo te uči, da tako pozdravljaš?“ a ono mi odgovori: „v školi sem se naučil“. Vprašam ga dalje, jeli zná, kaj da to pomeni? al on ne zná, kaj da bi odgovoril. Ko se tako menimo, mi reče nek štajarsk seljak, ki je prišel za nami: „Gospod! bi le ne bilo bolje, ako bi tisti gospodje, kateri decu vučijo, kaj boljšega vučili, ko po take laške reči“. In zares bi dosto več hasnilo mladeži, ako bi jo gospodje, ki podučevajo deco v omenjeni šoli, jo učili v toliko potrebnih rečeh po domače, pa ne v blebetanji besed — ne rečem jezika — katerih otroci ne razumejo. Jeli se ne glasi dosti lepše naš „hvaljen bodi Jezus Kristus“ (častitljiv pozdrav naših starih očetov) kakor pa gerdo popačeni in otrokom in drugim ljudem nerazumljivi „Klopt saj....“. Ako hoče biti to maslo nemške kulture, vedite, da tako maslo je brozga, ki ni vinarja vredna. Dosti bolje bi bilo, ako bi poredni fantalini, ki za ljudmi na cestah kamenje lučajo, se učili po domače čednega sponašaja, kakor da se mučijo z besedami, ki se jim toliko podajo kot zajcu boben!

Iz Celja 26. dec. — č — Tudi mi bomo slovensko čitavnico imeli. Pravila za ono nam je slavno deželno poglavarstvo z odpisom 20. novembra 1861 odobrilo blagovolilo. Namen čitavnice je branje ali čitanje slovenskih, slovanskih in tudi drugih novin in knjig po potrebi sedanjega časa. Nadjamo se, da nam družnikov ne bode manjkalo, in ako Bog dá in pravična reč domača, bode čitavnica napredovala veselo!

Iz Celovca 26. dec. S letom 1862 začne v Celovcu izhajati premenitna nabira slovstvenih izdelkov: „Cvetje iz domačih in ptujih logov“, in bo prinašalo v prvi vrsti v gladkih prestavah najboljše dela slovenskih in drugih novejših narodov, v drugi pa pod naslovom „Hellada in Roma“ prevode grških in rimskih klasikarjev, da se bo slovenska mladina po domači poti do vira omike vodila, ob enem pa tudi domača literatura z večimi slovstvenimi deli bogatila. Vsacih šest nedelj pride vezek ali snopič po 5 tiskanih pól na svitlo; cena mu bo po naročilni poti 25 n. kr., po bukvarnicah 30 n. kr. (pozneje mu pa za tretjino skoči). Naročnina se bo odrajtovala po sprejemi vsakega zvezka; samo tisti naročniki, ki hočejo posamezne kujižice, poštnine proste, po pošti prejemat, naj pošljejo za prve 4 vezke 1 gold. 24 nov. kr. ali za celo leto (to je, za 8 vezkov) 2 gold. 48 nov. kr. Kdor pošlje 10 naročnikov, bo dobival 11. iztis po vrhu. Naročila prejema vredništvo „Slov. Glasnika“ v Celovcu. Ako bi pa naročniki kakih 10 ali 12 snopičev na leto želeli, naj se mu naznanijo, morebiti se dá njih željam v kratkem vstreči. Začetek stori sloveča Fr. Schillerjeva drama „Vilelm Tel“, ki jo je prelepo poslovenil g. Fr. Cegnar. Sledile mu bodo izvrstne prestave družih imenitnih del grških, latinskih, slovanskih in nemških pisateljev. V zaupanji na pripomoč vseh rodoljubov nastopi „Cvetje“ okoli sred mesca januarja prvokrat svojo pot po slovenskih okrajnah. Naj najde povsod obilo podpore, da more dolgo let na svitlo prihajati in domače slovstvo bogatiti! **)

*) Naj se častiti gospodje, ki se mislijo naročiti, podvizajo z naročilom, ker za podpis odločeni čas je kratek. Vred.

**) Prav iz srca želimo hvalevrednemu začetju obilen uspeh, ker od ene strani bo lepo gradivo podajalo čedalje više omike našemu narodu, od druge pa je djansko kazalo, kaj premore jezik slovenski. Vred.

Na Vačah 21. dec. Dragi Šen-Peterski farani! Ker je bila Vaša zahvala za mojo kratko delavnost pri Vas po naših „Novicah“ deleč po širokem svetu očitno oznanjena in po njih ob enem razglašena bila moja pohvala, Vam še jez po ravno temu odkritosrčno povračujem ljubavo in spoštovanje Vaše. Zagotavljam Vas, da se Vas, akoravno nas loči gora in plan, in nas mejé sinje Save peščeni bregovi, z veseljem spominjam vseh tistih, ki ste moje svete, pred Bogom in pred ljudmi opravičene, namere in prizadetja umeli. Vest mi je priča, da sem vedno Vaš dušni in telesni prid zahteval, da bi dosegli svoj visoki poklic kakor kristjani, pa tudi vkljub vseh protivnih zagonov in opover dospel do tistih pravic, ktere nam je že zdavno zagotovila slovesna beseda presvitlega cesarja našega, in ki nas iz blebetavastih, v poveje povitih otročičev imajo prestvariti v svobodne in srečne možake ustavne Avstrije. Za oboje delajmo nevtrudljivo vsak v svojem stanu, Vi, dragi moji! v beli Ljubljani, in jez, kodar me bo vodila previdnost Božja. Srčno me bo veselilo, če bom z visocih gorá na Vas vidil sijati milejšega soluca zlate žarke; srce pa me bo bolelo, če se Vam vzhajajoča zora skrije sopet za oblake. Bog z Vami! Stojimo za vero! Čujmo za domovino!

Vaš Matija Torkar.

Iz Ljubljane. — k Na sv. Štefana dan zvečer so imeli udje katoliške rokodelske družbe po svoji stari navadi veselo večernico. Praznovali so „božični kres“ v družbenih sobah, ktere so bile primerno ozaljšane in razsvitljene. Po-pevalo in deklamiralo se je po slovenski in nemški, ker družbeniki rokodelci so slovenskega in nemškega naroda. Med slovenskimi pesmi so bile najlepše „Pastirska“ (stara božičnica), „Lipica“ (narodna) in „Veselja dom“. Izmed slovenskih govorov so bili poslušavcom najbolj všeč „Slovincem očetnjava“, „Gorska žena“ in „Lesena riba“. Izmed nemških pa je bilo posebno kratkočasno: „Schneidermeisterstück“, „Müller und Schneider“, „Freund in der Noth“ in „Hausherr und Wohnparthei“. Le škoda, da ni dvorana prostorneja, ker to, kar spada bolj v igrališčno vrsto, se bolje od deleč gleda kot zlo na tesnem. Ko je bilo to dokončano, se je začelo srečkanje, po katerem so se delili božični darovi, ki so jih mili dobrotniki in dobrotnice tudi letos prav obilno zložili. Večerna pesem „Ave Marija“ je sklenila to domačo veselico, pri kateri so bili tudi svetli knez in škof, prečastiti gg. deželni c. kr. poglavar, deželni glavar, mestni predstojnik in še več drugih gospodov in gospej iz vseh stanov. — Srčno želimo, da se koristna družba vedno bolj razširja in po domače izreja pod krepkim vodstvom nevtrudljivega vodja gosp. prof. dr. Vončina-ta, ki jo z ravno tako očetovsko ljubeznijo še dandanašnji oskrbuje kot prvi dan njenega ustanovljenja. Slava trdnemu značaju!

Iz Ljubljane. Na sv. Štefana dan je bila druga „beseda“ v čitavnici naši. Bila je dvorana še bolj polna kot prvokrat in rekli bi, da še skor bolj kot s prvo „besedo“ so bili družbeniki z današnjo zadovoljni. Le resnico povemo, ako rečemo, da so spet gospodje, ki so peli ali sicer igrali, mnogo mnogo src razveselili. V zboru (koru) se je pélo troje lepih pesem, namreč Toman-ova „Na razhodu“, ki jo je složil g. Gr. Rihar, — „Popotnica“ srbska in pa Koseskova „Vojaška“ z napevom gosp. J. Fleišmana. Samopeva sta bila: „Sercu“ Vilharjev, in „Ukazi“ Kamilo Mašek-a; z obema je krasni glas g. Fr. Vidic-a globoko segel v srca poslušavcev. Dvopev „Moje jutro“, „Moje drago“ po napevih J. Padovcovih zložen od G. Maška in popevan od slavnoznane gospodične, ki se je že v prvi „besedi“ vsem prikupila, in g. Ant. Jentel-na, izvrstnega tenora, je tako ploskanje izbudil kakor česki četverospjev „Pod oknom“ od J. Škraupa, da ni bilo pred mirú, dokler se ni uni in ta ponovil. To so bili prekrasni glasi, ki so četverospjev peli! Pa tudi napev te večernice je tako lep, da ga priporočamo vsem čitavnicam. Namesto deklamacij smo slišali danes „Parlament slovenski“, v kateri mični

kratkočasnici se je sklenilo, naj govor naš bode tak, kakor je pisanje. Smeha je bilo popokati, ko je en govornik za drugim (bilo jih je 12 poslancev iz mnogih okrajev) vstajal in trdil, da narečje njegovega kraja je najlepše in si je to dokazati prizadeval v krajšem ali daljšem govoru. Parlamenta predsednik je prav izurjeno vodil debato, dokler ni večine dosegel za gori omenjeno pravilo. Res posebno radovanje je izbudila ta kratkočasnica, ki pa ni čisto brez dobrega nauka, namreč tega (o katerem se je v „Novicah“ že mnogo govorilo, pa se bo še), da v očitnih govorih zborov je treba narečju svojega kota slovó dati in govoriti čisto slovensčino, kakor se piše. — Današnja besedo je pa še posebno poslavil gospod A. Lombardi z svojo izvrstno umetnostjo na klaviru. Tri reči je igral tako mojstersko, da je bilo vse zamaknjeno, ko je glasovir pod njegovimi rokami ali kot slavček ljubko pél ali kot vihár vršel. Vse je bilo še mlademu mojstru hvaležno za prekrasni dar njegove umetnosti. — Gosp. prof. Nedvedu pa gré spet preserčna hvala za izvrstno vodstvo muzičnega dela današnje „besede“. — Po „besedi“ je veliko družbenikov v čitavnici večerjalo in prav dobre volje bilo, ki jo je povikšal še pozdrav iz čitavnice reške.

— V nedeljo dopoldne je bil konecletni občni zbor čitavnice. Gospod predsednik ga je začel s kratkim govorom, v katerem je razložil poglobitno današnje opravilo, to je, novo volitev čitavničnega odbora. Po kratkem naznanilu gosp. tajnika, kaj je dovršilo društvo v preteklih dveh mesecih, je razglasil gosp. dnarničar dosedanje dohodke in stroške družtvine; dohodki so znesli 2044 gold. 68 kr., stroški pa s tem vred, kar se je za triletno najemščino stanovališča plačalo, 1388 gold. 82 kr., tedaj je gotovine še ostalo 655 gold. 86 kr. Volitve so tako iztekale, da je prejšnji odbor ostal razun tega, da po odhodu gospod prof. Macun-a stopi za tajnika v odbor gosp. J. Praprotnik, učnik mestne ljudske šole in vrednik „Šolsk. Tovarša“, in namesto izstopivših dveh odbornikov sta izvoljena bila gosp. dr. Vončina, profesor bogoslovja, in pa gosp. Mir. Vilhar, grajšak. — Z velikim veseljem je sprejel zbor naznanilo, da naš po celi deželi visokospoštovani gospod Fid. Terpinc so darovali čitavnici 100 gold.

— Družba na strelišču je tudi v nedeljo volila predsednika in odbornike. Kakor v čitavnici je bil tudi na strelišču izvoljen predsednik mestni župan gosp. M. Ambrož, čeravno je tu nasprotna stranka se zlo napenjala zoper njega.

— Teta „Triesterca“ ne dá mirú; vidi se na nji, da nektera stara baba je res od zlodja. Ker nam je „Triestčno“ rovanje že gnjusoba, smo sklenili molčati na vse nje laži; sedaj pa huska, da ji na nje poslednje napadenič odgovorili nismo, ergo: ne moremo nič odgovoriti! Ker mi nikoli ne „Triesterce“, ne „Tagespošte“ ne „Presse“ ne beremo kakor samo takrat, ko nam kateri prijatelj pové, da kaj zoper „Novice“ v njih stoji, tudi ne vemo, kaj „Triest.“ vsaki dan bljuje. Če pa morebiti dopisun ljubljanski misli, da smo mu na tisto, kar so nam pravili, da je unidan bljuvala teta teržaška, odgovor dolžni ostali, namreč da ne Blaznik, ampak kmetijska družba je lastnica „Novic“, ponavljamo to, kar smo staremu grešniku že pred 10 leti v „Novicah“ očitno rekli, da kmetijska družba ni bila nikoli lastnica „Novic“, ampak gosp. Blaznik je bil izprva lastnik in je še zdaj, ker vsak pameten človek vé, kaj se pravi „Verleger“, kakor stoji zapisano v odpisu tadanjega c. k. deželnega poglavarja od 20. febr. 1843 pod števil. 249, ki ga hranuje kmetijska družba v svojih aktih. Blaznik je leta 1841 pod oblastjo Metternihovo za izdajanje slovenskega časnika prosil, pa to se je še le leta 1843 dovolilo, ko je kmetijska družba se za-nj potegnila in je celó rajnki nadvojvoda Janez njeno prošnjo podpiral. In rešena je bila ta zadeva proti temu, da je kmetijska družba mogla takrat vikši c. k. policijski oblasti vrednika

imenovati. Gosp. Blaznik je bil v tadanjih okoljščinah vesel, da je družba to reč v roko vzela, ktero je le tako dolgo obdržala, dokler ni bilo treba kavcije vložiti. V kavcijo in sploh v stroške dnarne se kmetijska družba ni nikdar spušala in lastnik (Verleger) je odtistihmal vzel vse v svojo last po svoji založniški pravici. Leta 1848 bi bil mogel kakor vsak drug tudi Blaznik 5 ali 10 „Novic“ tiskati začetki kakor je res začel tudi „Slovenijo“, pozneje „Ljubljanski časnik“, kakor drugi „Vedeža“, „Prav. Slovenca“ v Ljubljani, in še celó v Novem mestu in Celji so se začeli časniki. Le neumnost tedaj starega grešnika zagovarja, ako je spet začel bloditi o piškavi reči. Le tudi neumnost starega grešnika zagovarja, ako ne vé, kaj so „Novice“ zadnje leta v dokladah izdale noter do „občne povestnice“. Le neumnost res starega grešnika zagovarja, ako ne vé, da „Novice“ tudi od začetka niso bile vkljenjene v samo kmetijske in obertnijske poduke. Le neumnost starega grešnika ne vé, da že leta 1844 pod cenzuro Metternihovo nam je bilo dovoljeno natisniti veličastno pesem „Slovenija“ Koseskega, ktero, če bi jo danes natisnili, bi denuncijanti ljubljanski upili „o waj geschrien“. Le neumnost starega grešnika ne vé, da „Novice“ niso nikdar premenile svojega značaja, ampak da so vseh 19 let ravno tisto pot šle, in da jih je teta „Triest.“ še predlanskim tolikrat „als ein wahrhaft ausgezeichnetes Blatt“ hvalila; pa kaj morejo „Novice“ zato, ako ne morejo vsakega za mestnega odbornika ali deželnega poslanca narediti! — To smo bili prisiljeni zastran lastninske pravice „Novic“ odgovoriti, pa ne staremu grešniku, o katerem vemo, da se nikdar ne bo spokoril, ampak le tistim, kateri teto teržasko beró, pa ne vejo, pri čem da so. Tudi čez „Zgod. Danico“ se je hudobno spravil stari grešnik; le čakaj „Šolski Tovarš“, tudi Tebe bo še vzel v klešče, — zakaj tudi Ti terjaš za slovenske šole narodove pravice; naš stari grešnik pa ne priznava novega časa in kar nam je ž njim zagotovljenega!

— Kakor slišimo, misli naš mestni gosp. župan presilno beračunstvo po mestu odpraviti in mestjane rešiti presilnih domačih in unanjih beračev, katerih se je toliko narastlo, da se ptuji ljudje, ki tega niso vajeni, ne morejo prečuditi. Mestjani bojo gosp. županu hvaležni, ako jih rešite nadloge, in vsak bo rad bogajme dal v dotično ubožno kaso, da bojo hišne duri saj enmalo mirú imele.

— Gosp. Gr. Krekove „Poezije“ so ravnokar v lični podobi prišle v Blaznikovi tiskarnici na svetlo.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. Za prevdarek dnarnih ministerskih predlogov od zbornice poslancev izvoljeni odbor se bo razdelil na 4 kampe: eden bo v pretres vzel stroške državne, drugi dohodke, tretji državni dolg, četrti valuto (veljavo avstr. dnarja). O teh sejah se bojo pisali kratki protokoli brez stenografov.

— Njih Velič. cesar pride 13. ali 14. jan. iz Benetk spet nazaj na Dunaj.

— Mnogo se govori o premembah ministerstva, pa gotovega se nič ne vé.

Hrvaško. Iz Zagreba. Odbor narodnega kazališča (gledišča) je razpisal za leto 1862 3 darila: eno z 300 fl. za najboljšo izvirno dramo, drugo z 200 fl. za najboljšo izvirno veselo igro, tretjo z 160 fl. za najboljši prevod kakošne drame ali vesele igre. Do konca maja 1862 morajo dela gotove biti.

— Iz Reke — naznanja „Gosp. List“, da gledé na silno potrebo ljudskega nauka in omike, so ustanovili nedavno društvo za razširjevanje ljudskih bukev v reški županiji in pravila že predložili visokemu namestništvu, da jih potrdi. Glavna je stvar, da se obdarujejo s knjigami deca (otroci), ki se najbolje obnašajo v šoli in v keršanskem nauku; ako bo mogoče, se bojo obdarovali tudi od-